

Č. 12.897.

Vojenské věci. — Řízení správní. — Řízení před nss: Účetní nález vojenské pensijní likvidatury v Praze, resp. doložka o jeho pravoplatnosti a vykonatelnosti jest opatřením ve smyslu § 2 zákona o ss, podléhajícím instančnímu přezkoumání min. nár. obrany.

(Nález z 12. května 1937 č. 12.655/37.)

Prejudikatura: Boh. A 5437/26.

Věc: Štěpán T.-T. v Dolním Čepení proti opatření vojenské pensijní likvidatury v Praze z 20. července 1932 o pravoplatnosti a vykonatelnosti účetního nálezu.

Výrok: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

Důvody: Výnosem min. nár. obrany z 24. června 1932 bylo st-li jako vojenskému pensistovi oznámeno, že min. nár. obrany zjistilo, že není československým státním příslušníkem, nemá proto nároku na vojenské zaopatřovací platy (§ 2 zákona č. 194/1920 Sb. a § 12 vlád. nař. č. 514/1920 Sb.), že proto min. zrušuje své rozhodnutí ze 7. března 1922, kterým mu byly přiznány vojenské zaopatřovací platy, jakož i z 6. února 1929, kterým mu byl přiznán příplatek podle zákona č. 80/1928 Sb., dále, že vojenská pensijní likvidatura v Praze zastaví mu ihned další výplatu jeho zaopatřovacích platů a že je povinen dosud přijaté platy na účet československého státu vojenské správě vrátiti.

Na základě tohoto výnosu vydala pak vojenská pensijní likvidatura v Praze podle služebního předpisu H-III-1 § 7 čl. 98, § 35 čl. 339 a prov. nař. k § 59 služeb. knihy K-1 st-li účetní nález z 20. července 1932, kterým mu předepsala k náhradě částku 102.714 Kč 10 h jako zaopatřovací platy — drahotní požitky, které v době od 1. listopadu 1921 do 31. července 1932 neoprávněně přijal a je povinen podle ustanovení § 26 zákona č. 288/1924 Sb. vojenské správě vrátiti. —

Na základě poukazu min. nár. obrany požádala vojenská pensijní likvidatura v Praze přípisem z 30. května 1934 zem. vojenské velitelství — intendanci v Bratislavě, aby zmocnilo generální finanční ředitelství — odbor finanční prokuratury v Bratislavě k vymáhání uvedené erární pohledávky exekucí. K přípisu tomu připojila druhopis účetního nálezu z 20. července 1932, uloživši pisárně, aby tento druhopis opatřila doložkou »Pravoplatnost a vykonatelnost účetního nálezu se potvrzuje. Praha, 30. května 1934«.

Stížnost vznesená k nss napadá formálně akt vojenské pensijní likvidatury, kterým tato potvrdila pravoplatnost a vykonatelnost účetního svého nálezu z 20. července 1932 o vrácení přeplatku na zaopatřovacích platech, dovozujíc věcnou jeho nesprávnost a protizákonnost.

Maje rozhodovati o této stížnosti musil nss především z důvodu své vlastní příslušnosti z úřední povinnosti (§ 4 zákona o ss) zkoumati, zda správní akt stížností napadený je »rozhodnutím neb opatřením správního úřadu« ve smyslu § 2 zákona o ss, a musil dále jak vzhledem k vývodům žal. úřadu obsaženým v jeho odvodním spisu, tak z povinnosti

úřadu zodpověděti si otázku, zda jde o výrok konečný (§ 5 odst. 2 zákona o ss), nepodléhající v postupu instančním dalšímu řádnému oprávněnému prostředku. Tu pak se řídil těmito úvahami:

Rozhodování o vojenských zaopatřovacích platech přísluší min. nár. obrany. Toto je mimo to nejvyšším řídicím a kontrolujícím orgánem hospodářsko-správní služby vojenské. Jeho výkonným orgánem je pak ve smyslu bodu 2 úvodu k čs. služebnímu předpisu o hospodářsko-správní službě H-III-1 (označeného původně H-I-1 a vydaného výnosem min. nár. obrany z 19. listopadu 1926 č. j. 40.030 pres., uveřejněným ve V. V. č. 60/1926 čl. 599) ve věcech těchto vojenská pensijní likvidatura v Praze; jako pomocný a min. nár. obrany podřízený úřad je tato povolána, jak nss dovodil již v nálezu Boh. A 5437/26, aby na základě poukazů min. nár. obrany samostatně likvidovala vojenské zaopatřovací požitky a pohledávky vojenského eráru proti osobám k požitkům těm oprávněným. V této funkci je pak oprávněna a povinna ve smyslu § 7 čl. 98 sl. předp. H-III-1 a § 8 prov. předp. k služební knize rak. K-1 vydati straně účetní nález, zjistí-li po likvidaci (při dodatečné likvidaci), že příjemce dostal částku, která mu po právu nenáležela, a vyzvati příjemce, aby předepsanou částku ihned hotově složil, jinak že bude vyrovnána při nejbližší výplatě srážkou ze služebních platů. Není-li pak možno předepsanou částku takto vymoci vzhledem k její výši nebo z jiné příčiny, nutno postupovati tak, jak je předepsáno o srážkách ze služebních platů. Je tedy vojenská pensijní likvidatura v Praze v této své funkci úřadem správním po rozumu § 2 zákona o ss.

Pokud se týče samého aktu spočívajícího v připojení doložky o pravoplatnosti a vykonatelnosti takového účetního nálezu, dospěl soud z důvodů vyslovených již v nálezu jeho Boh. A 9338/31 k závěru, že i když nelze v nař. správním aktu spatřovati »rozhodnutí« o tom, že st-l je povinen zaplatiti přeplatek uvedený v účetním nálezu vojenské pensijní likvidatury, jde přece o »opatření« jmenovaného úřadu správního, učiněné za účelem, aby byl zjednáno po rozumu § 54 odst. 2 ex. řádu předpoklad pro povolení exekuce k vydobytí přeplatku v účetním nálezu zjištěného, a třebaš toto opatření nebylo st-li doručeno, mohlo se dotknouti a dotklo se jeho materiálních práv, umožnivši podle § 54 ex. řádu povolení soudní exekuce na základě účetního nálezu, jehož pravoplatnost a vykonatelnost stížnost popírá. Jde tudíž o opatření správního úřadu, jehož zákonitost přezkoumati je § 2 zákona o ss dáno do jurisdikce tohoto soudu.

Ježto však jde o opatření úřadu podléhajícího min. nár. obrany a není žádným zákonným předpisem další instanční pořad proti němu vyloučen, naopak má podle § 35 čl. 339 sl. před. H-III-1 příjemce účetního nálezu právo podati proti němu, tudíž i proti doložce o jeho pravoplatnosti a vykonatelnosti, odpor služebním postupem na příslušnou instanci vyšší, v daném případě tedy na min. nár. obrany jakožto nejvyšší instanci ve věcech vojenské hospodářsko-správní služby (§ 2 zákona č. 218/1920 Sb), není účetní nález, resp. jeho doložka připojená vojenskou pensijní likvidaturou o pravoplatnosti a vykonatelnosti účetního nálezu opatřením

poslední v tomto případě přípustné instance správní, není tedy výrok vojenské pensijní likvidatury v Praze v tomto směru podle § 5 zákona o ss konečným (Boh. A 5437/26).

Za tohoto stavu věci není nss k rozhodování o stížnosti příslušným a bylo tudíž stížnost pro její nepřipustnost odmítnouti.

Č. 12.898.

Domovské právo: * Osvědčovací moc domovského listu se vztahuje jen na dobu, která počíná dnem, kdy byl domovský list vydán.

(Nález z 15. května 1937 č. 12.570/37).

Věc: Obec Bezemín proti rozh. zem. úřadu v Praze ze 17. května 1934 o domovské příslušnosti Františka P.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem okr. správy politické v Plané z 26. listopadu 1927 bylo rozhodnuto na základě §§ 40 a 33 zákona z 3. prosince 1863 č. 105 ř. z., že František P., nar. roku 1881, a jeho syn František, nar. roku 1905, přísluší domovským právem do obce České Domaslavě a že v domovském právu sleduje Františka P. star. též jeho manželka a nezl. dcera Adelaida Marie.

Nař. rozhodnutím zrušil žal. úřad k odvolání obce České Domaslavě uvedený výměr I. stolice a rozhodl, že František P. starší a mladší přísluší domovským právem do obce Bezemína.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí obcí Bezemínem uvážil nss:

Mezi stranami je nesporno, že Josef P., otec Františka P., narozeného roku 1881, příslušel domovským právem do Bezemína a že obcí Českou Domaslaví byl mu vydán domovský list z 31. prosince 1910 č. 7. Spor jest o to, zda Josef P. byl již v roce 1902 na žádost obce Bezemína přijat do domovského svazku obce České Domaslavě a následoval-li ho v této domovské příslušnosti jeho syn František, který byl v této době ještě nezletilý. Žal. úřad odpověděl na tuto otázku záporně, vysloviv v nař. rozhodnutí, že rozsáhlým šetřením provedeným v této věci nemohlo být prokázáno, že Josef P. byl do domovského svazku obce České Domaslavě skutečně přijat, nebyly o tom nalezeny naprosto žádné záznamy a nepotvrdil to ani jediný dosud žijící člen tehdejšího obecního výboru v České Domaslavi Josef F., který naopak tvrdí, že Josefu P. domovské právo přiznáno nebylo. Z domovského listu vydaného 31. prosince 1910 Josefu P. obcí Českou Domaslaví nemůže být po názoru žal. úřadu usuzováno na domovské právo syna Františka, který byl v době vydání tohoto domovského listu již zletilý. Stížnost naproti tomu namítá, že zmíněný domovský list potvrzuje, že Josef P. musil nabytí domovského práva v České Domaslavi již před 31. prosincem 1910. Podle názoru stížnosti musilo se tak státi již v roce 1902, neboť tohoto roku se přestěhoval z České Domaslavě, kde bydlil od roku 1891, do Vrbic, odkud